

ἀντιθέσεως τῆς μεταξύ τῶν αὐτομάτων καὶ τῶν βε-
βουλομένων δυνάμεων τῆς ψυχῆς. Απὸ δὲ τοῦ θείου
τούτου ἐλέους ὁ ἀνθρωπος ὑποδέχεται δυνάμεις
ἀγνώστους αὐτῷ, καὶ δρῶσα; ἂνευ οὐδεμιᾶς αὐτοῦ
συμμετοχῆς.

Αἰφνηδία καὶ ἀπότομος γίνεται συνήθως ἡ ἐπι-
φάνεια τῶν δυνάμεων τούτων. Εἰσδύουσιν ἐν τῇ
ψυχῇ ἄνευ προαγγελίας, τὴν πληροῦσι φλογῶν,
λάμψεων καὶ ἀρωμάτων, τὴν περιάγουσι κατ' ἀρέ-
σκειαν εἰς χώρας ἀγνώστους καὶ θαυμασιώτας, καὶ
ἀνοίγουσιν ἐνώπιον τῆς δρίζοντας ὅλως ἀπροσδοκή-
τους. Καὶ ταῦτα πάντα τελοῦνται ἐν ἀγνοΐᾳ τοῦ
ἀνθρώπου, ἄνευ συμμετέχεως αὐτοῦ, καὶ τόσον ἡ-
ρέμα ὥστε ὁ ἐλάχιστος λογισμὸς πάλης οὐδόλως
εἰσδύει εἰς τὸ πνεῦμά του, κ' ἐνότε τοσοῦτον ἴσχυ-
ρῶς, ὥστε πᾶσ' ἀντίστασις ἀποδαίνει ματαία.

Τῶν τριῶν τούτων δυνάμεων τῶν ἀποστελλομέ-
νων παρὰ τοῦ θείου ἐλέους, καὶ εἰσερχομένων ἀδια-
κούτως εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τρεῖς εἰσὶν αἱ
κραταιόταται, ἡ θρησκεία, ὁ ἔρως καὶ ἡ μουσική.
Εὔτυχης, ἐσαεὶ εὐτυχῆς, ὁποῖα καὶ ἂν ὥστι τὰ βά-
σανα τῆς ἀποδημίας του, ὁ προσκυνητής ὅστις ἐ-
δέχθη ἐν τῇ ζωῇ του τὰ τρία ταῦτα κραταιὰ πνεύ-
ματα! Δυστυχής, πλέον ἡ ὅστον θνητοῦ γλῶσσα
δύναται νὰ ἐκφράσῃ, ἐκεῖνος ὅστις οὐδέποτε ἐγνώ-
ρισε μηδὲν τῶν τριῶν. Οὕτος, δὲν ἐλπίζει πλέον
εἰμὶ εἰς τέταρτον τι πνεῦμα μὴ λεπτὸν ἀληθῶς οὐ-
δένα ἀνθρωπὸν καὶ τὸ ὄποιον εἴναι καὶ αὐτὸ ἐπί-
στης ὥραιος παρήγορος ἄγγελος, ἔχων τὸ πρόσω-
πον σπουδαῖον, γλυκὺν καὶ τεθλιμμένον, καὶ ὄνο-
μαζόμενον θάρατος!

Ἐγὼ λοιπὸν, ἀντὶ νὰ θεωρῶ, ὡς σὺ, τὴν μουσι-
κὴν τεγχούργημα τῆς διαβολικῆς διπλωματίας, τὴν
ἐκτιμῶ τούναντίον ὡς δῶρον τοῦ θείου ἐλέους, ὡς
δῶρον ἀπλήρωτον καὶ αὐτόματον πρὸς ἀντιστήκω-
σιν τῶν ἐπὶ γῆς στερήσεων καὶ τῆς ὁδύνης, καὶ
τῆς ἀνεπαρκείας; τῆς ἐλευθέρας ἡμῶν βουλήσεως
πρὸς τὴν κατάκτησιν τῆς ἡθικῆς ζωῆς.

EMILE MONTEGUT.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΣΜΑ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ.*

«Μὲ πονεῖ ἡ κεφαλὴ μου, ἄχ, πῶς μὲ πονεῖ?
»Εἶναι ἀσθενής βαρέως, ἀσθενεῖ πολὺ...
»Ἐγεις ζέλην, ζέλην ἔχει — ὅλο λησμονεῖ—
»Ἀπὸ τότε εἶναι ἄλλη... «Ἐγεινες τρελλή...»

»Εἰς τοὺς ἰατροὺς ἐπῆγε, εἶπα: «Ιατροί!
»Δὲν εἶμαι ἔγω, ὁ νοῦς μου ἔγεινε τυφλός...
»Κ' ἔχλαια, ὅμως ἔκεινοι, ἀνθρωποι σκληροί,
»Ἐφιθύριζόν γελῶντες — «Ἐγεινες τρελλής,
»Ἐγεινες τρελλός!

—
»Παναγία μου Παρθένε! Σὺ ποῦ μ' ἀγαπᾶς
»Πειρισσότερον δι' ὅλους, μάτηρ θελκτική,
»Σὺ θὰ μοῦ εἰπής τι ἔχω... ὅμως σιωπᾶς...
»Ὦς αὐτή μή μετεβλήθης κ' ἔγεινες κακή...
»Ομως τοῦτο, Δέσποινά μου, θέλεις τὸ σκεψθῆ.
»—Καλὸς ἦμην ὅταν βόδα σ' ἔφερον, καλός!
»Πλὴν μὲ ἄνθη ὁ βωμός σου πλέον ἄν στεψθῆ,
»—"Ἐνα στίχον ἀν τοῦ γράψω, νὰ γενῶ τρελλός,
»Νὰ γενῶ τρελλός...

—
»Ω! τι νῦν φρικτή! φοβοῦμαι... πλὴν καλὸς καιρὸς
»Διὰ τάμον... ὡς η ἄλλη νῦν η μιστή...
»Μή θὰ νυμφευθῇ ἐκ νέου; ἤλιεν ὁ γυμβρός;
»Ἐγὼ δὲν τὴν θέλω — Τώρα δὲν εἰναι αὐτή...
»Γυνή ἔγεινε, μὲ λέγουν, καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ
»—"Η ἀτμώδης κόρη σῶμα, κ' η ψυχὴ πηλός...
»—Δὲν τὰς ἀγαπῶ τὰς νύμφας, δὲν τὰς ἀγαπῶ!—
»Θέλω ἄνθη, διὰ τ' ἄνθη γίνομαι τρελλός,
»Γίνομαι τρελλός.

—
»Διηγοῦνται εἰς τὴν χώραν, δύμας μυστικῶς,
»Πῶς δ σύζυγος ἔκεινης τὴν παρενοχλεῖ.
»Διηγοῦνται ότι εἶναι δύσμορφος, κακός,
»Διὲς ἔμε, πῶς εἴμι ὡραῖος καὶ καλὸς πολύ...
»Μὲ τὰ εἴπαν, τὰ ἡξέρω... Εἴν' ἀληθινά...
»—"Ἐχω διφαλαμούς ωραίους κ' εἴμαι υψηλός...
»Κάμων ότι δὲν ἀκούω, πλὴν πολὺ συγγά-
»—"Ηκουσα πολλάς νὰ λέγουν — «Εὔμορφος τρελλός,
»Εὔμορφος τρελλός.

—
»Ηλθή εἰς τὸν ναὸν μὲ ἔνα ἀνθρωπὸν κακὸν,
»—"Αφρός ήτον η στολή της, κάματος ἀφρός —
»—"Οπισθεν στηλῶν κρυμμένος ἔχλαια λευκῶν,
»—"Τὴν συγκέντρων καὶ ἀλλοι κ' ἔχαλλον φαιδρῶς....
»—"Εἶπ' ὁ ιερέας: «τὸν θέλεις;» απεκρίθη «ναι.»
»—"Μή!" ἀνέκραξα δρμήσας πρὸ αὐτῆς τυφλῶς.
»—"Μάλιστα, αὐτή τὸ εἶπε... — γῆ καὶ οὐρανός!—
»—"Καὶ νομίζω ἀπὸ τότε ἔγεινα τρελλός,
»—"Ἐγεινα τρελλός.

—
»Χθές οἱ παῖδες τοῦ χωρίου ἔπαιξον ἔκει...
»—"Εμπροσθεν αὐτῶν διηλθον ἔντρομος, δειλός.
»—"Μόλις μ' εἶδον, η χαρά των ήτο γενική,
»—"Κ' ἔκραζον, κ' ἔχωντον ὅλοι: «Ἡλθεν ὁ τρελλός!»
»—"Σιωπή λοιπόν,» τοὺς εἶπα: «ἔλεος ζητῶ!»

ὅτι τις, νέος παιδικής, φεμδος καὶ πειταθής, ἀγαπῶν τὸν
οὐρανόν, τὸ ἄνθη καὶ ὑπὲρ πάντα τὴν Μαρίαν, παραφρονεῖ,
βλέπων συμφευγόντην τὴν κόρην, τὴν ὄποιαν ἐλάτερως δειλῶς,
εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας. «Ἡ ἐξήγησις αὐτῆς εἶναι ἀναγκαῖα
πρὸς ἐντελῆ κατανόησιν τῶν ἀνωτέρω στροφῶν, αἵτινες δευ-
νάρτητοι, διδυνηταὶ καὶ πειταθεῖς συνάμα, εἶναι η πιστή ἀ-
πεικόνισις διανοίας νοσούσης καὶ καρδίας τεθραυσμένης.

Σ. Δ.

* Τὸ ἀσμα τοῦτο εἶναι ἀπόσπασμα ποιήματος ἀνεκδότου.

"Σιωπή, τὸ λάλου στόμα κλείστας καλῶς,
Μή τὸ μάζη ἡ Μαρία τὸ δόνομα αὐτῷ,
Κ' εἰς τὴν θέντα μου φωναρχῆ καὶ αὐτῇ τρελλός,
Καὶ αὐτῇ τρελλός..."

"Καὶ μ' ἐδίωκον φωνοῦντες «ὁ τρελλός!» δύο,
·Καὶ τὸ νέον δόνομά μου ἔτρεγε πετῶν,
·Καὶ μ' ἐλιθοσθόλου δῖοι, δῖοι κατ' ἐμοῦ...
— "Αγ! πονοῦν οἱ λίθοι, πόνον προξενοῦν φρικτόν!
·Εντας μ' εἰρηνεὶς τὸ στῆθος, λίθος τρομερός...
·Μου ἐφάνη ὁ ὄργανος σκοτεινός, θολός,
·Κ' ἔπειτα αἰματωμένος, κ' ἔπειτα νεκρός,
·Οὐμως ἥκουν ἀκόμη: «Ἐπεις! ὁ τρελλός,
·"Ἐπεις! ὁ τρελλός."

ΑΧΙΑΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΒΥΡΩΝΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.

Ἀπόστασμα ἐκ τοῦ Τρίτου Ἀσματος.

Μετάφρασις ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΟΣΙΟΥ.

Α'.

Χώρα θεία κυκλούμενη ἵππον νήσων μυροθόλων,
·Οπου ἡ Σαπφώ ἡγάπτε κ' ἐμελώφει φλογερά,
·Ανεπήδησεν ἡ Δῆλος, ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων ....
Δοξασθεῖσα εἰς τὰς τέχνας καὶ τὰς μάχας φοβερά!
·Ακατάπαυστα τὸ ἔχον σὲ στολίζει, σὲ θερμαίνει,
Ναὶ! ἀπώλετας τὰ πάντα ἀλλ' ὁ δηλός σου μένει.

Β'.

Καὶ ἡ μᾶστα ἡ τῆς; Χίον καὶ ἡ μᾶστα ἡ τῆς Τέω,
Τῶν ἡρώων ἡ κιθάρα τῶν ἑρώων ὁ αὐλός,
·Ἐρυγον εἰς ἔνους τόπους κ' ἐγκατεῖπον τὴν ἔω
·Ἐπειδὴ δὲν τὰς ἔτιμα δὲν ἀγίαλας.
Εἰς αὐτὰς σιγοῦν τὰς νήσους, νήσους πάλαι τῶν Μακάρων
Κ' ἕκ αὐτῶν ἥχει ἡ δύσις, χώρα τότε τῶν βαρθέρων.

Γ'.

Τὰ βουνά τὴν πεδίάδα βλέπουσι τοῦ Μαραθῶνος,
Καὶ ὁ Μαραθὼν τὸν πόντον τῆς θαλάσσης θεωρεῖ.
·Ων ἔκει μίαν ἡμέραν ἐσυλλαγιζόμενος μένος
·Οτις ἡ Ἐλλὰς οὐ γίνη ἐλεύθερα ἡμιπορεῖ!
·Ἐπειδὴ, ἐφόροντο, θύτις τῶν Περσῶν πατεῖ τοὺς τάφους
δὲν ἥδυνατο νὰ κάνῃ ἐπὶ δύσικου ἐδάφους.

Δ'.

·Γηπερθεὶς τῆς Σαλαμῖνος εἰς πετροφερεῖς διχάδις
·Βασιλεὺς τις ἑθρονίσθη πρὸς αὐτὴν παρατηρῶν.
·Ἐθέλει δὲ εἰς τὰ πόλεις πλοιῶν μυριάδας,
·Αναρίθμητα τὰ πληθῆ τῶν στρατῶν τῶν κρατερῶν
Τὰς δυνάμεις οἵτος εἶχεν ἀριθμήσεις δέοντας ἡμέρας
δὲν μοι λέγετε ποῦ ηταν αὐταὶ ὅλαι τὸ ἐσπέρας;

Ε'.

Καὶ ποῦ εἶναι;... Καὶ ποῦ εἶσαι σὺ αὐτῇ πατρὶς γλυκεῖα;
Εἰς τὴν ἔπημον ἀκτὴν σου τῷρα πλέον δὲν ἥχει
Τῶν ἡρώων σου τὸ ἔπος, ἐπειδὴ τῷρα καμμία
Τῶν ἡρώων δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ τέχνα σου ψυχή.
·Ἐπερπεν αὐτῇ ἡ λύρα, ἀπ' αἰώνων θεία λύρα,
Εἰς ἐμοῦ νὰ κατανήηῃ τοῦ βεβήλου φεῦ! τὴν χειρα;

ΣΤ'.

Καλέν, θύτις ἐπὶ τούτου τοῦ ἐνδόξου τῷρα τόπου
·Οπου τὸν λαὸν πέξει τὸν τυράννον δέξια;

Τὴν αἰδὼ τοῦ πατριώτου ὅλην ἐπὶ τοῦ προσώπου

Κάν αἰσθάνεται ὁ φίλος τῆς πατρίδος δοιόδος.

·Αν φανῇ τοιοῦτος τῷρα εἰς τὴν χώραν τῶν Ἐλλήνων,
Διὰ τούτους κοκκινίζει δι' ἐκείνην χύνει θρήνον.

Ζ'.

·Αλλ' ἀρκεῖ νὰ κοκκινίζῃ, νὰ θρηνῇ τὸ μεγαλεῖον,

·Ἐνθρ ἐπίπτον εἰς μάχας οἱ προπάτορες ἡμῶν;

·Ανοιξον, τῷ γῆ τῷ σπλάγχνα καὶ τοῦ βάθους τῶν μηνιμούν

·Ολιγίστους τῶν ἀργαίων στεῖλι ἐδώ Σπαρτιατῶν.

Τρεῖς ἐκ τῶν Τριακοσιών στρατιώτας μόνον στεῖλε

Καὶ μὲν νέαν δόξαν θέλουν λαμπρυνθῆ αἱ Θερμοπύλαι.

Η'.

Πῶς! ἀπόκρισις, καμμία; σιγὴ ἄκρα τῶν θανάτων;

·Οχι, ὅχι, νὰ, ἀκούω φθόγγους κάτωθιν φωνῶν,

·Μες μακράς βροντάς χειμαρρίφων ἐρχομένων καὶ βοῶτων,

Κεφαλὴν ἃς ἀνυψώση μόνον εἰ τῶν ζωντανῶν,

Καὶ ἐρχόμεθα δροματοῖς, καὶ ἐρχόμεθα ὠπλισμένοι.

Φεῦ! οἱ ζῶντες σωπῶσιν. Αὐτοὶ εἰνὶ ἀποθαμένοι.

Θ'.

·Ολα μάταια! — Αἱ φάνσα χορδάς πλέον εὐφροσύνους

Φέρετε τῆς Σάμου οἴνον, χύνετε αὐτὸν πολὺν,

Οἱ Ἀγαρηνοὶ ἃς θέλουν τοὺς πολέμους, τοὺς κινδύνους,

·Ημεῖς θέλομεν τὸ αἷμα ἀπὸ χίλιων σταυροῦ.

·Ἴδε, ὅδε, πᾶς ὁρθοῦσται ἡ ἀγέλη τῶν ἀχρείων,

Καὶ πῶς τρέχει ἀπαντώσα εἰς τὸ βακχικὸν σημεῖον.

Ι'.

·Γιεῖς ἔχετε τοῦ Πύρφου καὶ νῦν ἔτι τὰς δρηγήτες;

Καὶ δὲν ἔχετε τοῦ Πύρφου φάλαγγας πολεμικήν.

Διατελεῖ ἀπὸ τὰς δύο οὔμεις ταύτας τὰς δασήτες;

Δὲν ἔσωσατε τὴν πλέον εὐγενῆ καὶ ἀνδρικήν;

·Ἐγετε τοῦ Κάδμου ἔτι τὴν γραπτὴν σεῖς τὴν Ιδίαν,

Σεῖς τὴν ἔσωκε φρονεῖτε, ως καλὴν διὰ δουλείαν;

ΙΑ'.

Πλήρες θέλω οἴνου Σάμου τὸ ποτήριον καὶ πάλιν

Καὶ δὲν θέλω ἀναμνήσεις, λύπην φέρουσι πολλήν.

Δι' αὐτοῦ ὁ Ανακρέων δόξαν ἔλασθε μεγάλην,

Ναὶ μὲν, τοῦ τυράννου αὐτοῦ ἐθεράπειεν αὐλήν,

·Αλλ' ὁ Πολυκράτης Ἐλλην. Τότε καὶ ήμεις τυράννους

Εἴχομεν συμπτερώτας, ὅσιος ἔνοιος—Μουσουλμάνους.

ΙΒ'.

·Τίκο καὶ διλητάδης τύραννος τῆς Χερσονήσου,

Τῆς ἐλεύθερίας ὅμως μέγας ὑπερασπιστής.

·Αἱ ἐφαίνετο τοιοῦτος ἄλλοις τύραννος ἔξισου,

·Ίσως ἥθετε τοῦ γένους γίνει ἐλεύθερωτής.

·Αλιστες ἔνδει ταιούστου ίσως ἥπιλ· ἡμιπορέτει

·Ως ἐν σῶμα ἀδιαξιρήκτως ἡμᾶς δίλους γὰρ συνδέτει.

ΙΓ'.

Πλήρες πληγῆς εἰς οἴνου Σάμου τὸ ποτήριον ἐκ νέου.

Εἰς τοὺς βασιλίους τοῦ Σουλίου, εἰς τῆς Πάργας τὴν ἀκτὴν

Λειψανά τινα τοῦ γένους ζωτικήν ἔτι τοῦ γενναίου,

·Οπεροι Δωρικαὶ μητέ εἰς ἔφερον εἰς τὴν ζωήν!

·Εἰς αὐτῆς τῆς φυλῆς ίσως τῶν Ηρακλειδῶν ἀξίας;

Θὰ φωνούν μίαν ἡμέραν πρόμαχοι εἰλευθερίας.

ΙΔ'.

Εἰς τῶν Φράγκων ἴποσχετες μὴ στηρίζητε ἐπιπλός;

·Εμπορος ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγρούς εἰς πολὺ εἰ-

Εἰς τῶν τέχνων σας τὰς λέγχας καὶ ἀσπίδας καὶ κοπίδας

·Εἰς αὐτὰς αὐτὰς καὶ μόνον ἡ ἐλπίς ἃς στηρίζηται.

·Απὸ τοὺς ἀχρείους Τούρκους καὶ τοὺς πονηρούς λατίνους

·Οσον δυνατοί κι' ἄνηστε δειγούντες τρέξετε κινδύνους.